

Neděle 4. po Zjevení

Zj 1, 9-20

2.2.2020

Pozdrav:

Milost Vám a pokoj od Pána našeho Jezu Krista.

Introit:

Bázní Hospodinovou bude prodchnut,
nebude soudit podle toho, co vidí oči,
nebude rozhodovat podle toho, co slyší uši,
nýbrž bude soudit nuzné spravedlivě,
o pokorných v zemi bude rozhodovat podle práva.

Píseň: 618

Čtení: Ž 139, 1-16

Píseň: 346, 329, 197

Kázání: Zj 1, 9-20

Svědék víry Jan je ve vyhnanství. Je odloučen od společenství věřících. Možná, že na Jana padá tíseň a neodbytná otázka. Co bude s Kristovou církví? Obstojí ve světě? Udrží se sbory? Budou životaschopné? Budou sbory naplněné nadějí, láskou a vírou? To vše možná Jana tížilo. To všechno možná tísní i nás. To vše měl na mysli v den Páně, kdy se věrní schází, aby zažili Boží přítomnost, Boží blízkost.

Já, Jan, váš bratr, který má s vámi účast na Ježíšově soužení i kralování a vytrvalosti. I když je Jan ve vyhnanství, odloučen od bratří a sester, cítí se býti s nimi. Jak je to možné, že se skrze Ducha svatého můžeme cítit býti spojeni s bratry a sestrami přes nepřekonatelé vzdálenosti, ale i přes hranice života a smrti? Je to skrze Ježíšův kříž, skrze jeho oběť. To je to *soužení*. Soužení Ježíše není jenom v jeho kříži a oběti, jeho soužení pramení z naší malosti i bídy, jež na sebe bere. Ježíš má spoluúčast v našich starostech, bolestech, v naší lidské ohraničenosti.

Kdyby jenom zůstalo u toho soužení, bylo by to málo. Jan k tomuto Kristovu soužení přidává jeho kralování. I na kralování můžeme mít a máme podíl. Na Ježíšově zmrtvýchvstání, kdy se ujímá Ježíš vlády nad světem, můžeme mít a máme podíl. To je ohromné a ohromující konstatování, naše ohraničenost, naše bída a soužení, naše trápení, naše smrt je překonána. Kde a kdy je s námi ten zmrtvýchvstalý, je pro nás tajemstvím. Do tohoto prostoru a času vstupujeme v *den Páně*, když slavíme Ježíšovo zmrtvýchvstání.

Jan svoje vyhnanství překonává svou vytrvalostí. Vytrvalostí, která mu dává zhlédnout v *den Páně* skutečnost, která se zdá býti nereálná. Janovo vidění je plné obrazů, plné fantastických vidění, která nás mohou děsit.

Vidění, které zažívá Jan, je určeno sedmi sborům, sedmi církvím. Výčet sedmi sborů je symbolem. Není to tak, že by jen sedm sborů mělo v tomto světě šanci. Není to tak, že církev vybere jen sedm silných sborů a ty ostatní pošle k vodě a tím je zruší i Kristus. Kristus drží v ruce všechny sbory, i když se zdá, že vymírají, že nemá cenu s nimi počítat.

Obrátil jsem se, abych viděl, kdo se mnou mluví. A když jsem se obrátil, spatřil jsem sedm zlatých svíců; uprostřed těch svíců někdo jako Syn člověka, oděný rízou až na zem, a na prsou zlatý pás. Jeho hlava a vlasy bělostné jako sněhobílá vlna, jeho oči jako plamen ohně; podobné kovu přetavenému ve výhni a jeho hlas jako hukot příboje. Pokud bychom chtěli udělat obraz podle popisu, z *jako Syna člověka*, vyšla by nám z popisu Jana neobyčejná a děsivá bytost. Narážky na nohy, které jsou pevné a z přečištěného kovu, které pevně stojí, jsou jistě vzaty ze Starého zákona z vidění Danielova. Ano, ten *jako Syn člověka* stojí pevně. Nikdo a nic jej nemůže zbavit trůnu. Není to socha, která má hliněné nohy. Lidští vládci mají mnohdy hliněné nohy, které neudrží jejich zdánlivou nádheru a vznešenost.

Sedm svíců, které svítí. Možná, že svíce těchto sborů, jak se potom dozvíme v dalším čtení, jen tak poblikávají. Jsou sice zapsány v nebi, ale jejich svíce možná dohořívá. Jsou však důležitou složkou nejen ve společnosti, ale Bůh s nimi počítá, protože ten *jako Syn člověka* je drží ve své ruce: *V pravici držel sedm hvězd.*

Sedm svíců, sedm hvězd představuje sbory a lidi v nich. Sedm svíců, sedm hvězd září a mají prosvěcovat tmě tohoto světa. Je to tajemství trvání církve, které není závislé na lidské představivosti a kalkulaci. Trvání sborů a církví je pro mnohé fantasmagorický obraz, jako je vidění Janovo.

Aby však církev nepropadla mesiášským sklonům, a nejednou se to v dějinách stalo. *Jako Syn člověka má v ústech dvousečný meč; jeho vzhled jako když slunce září v plné své síle.* Meč, obraz výkonné moci, obraz vojenské moci, obraz soudu. Tedy ten *jako Syn člověka* může a má moc nad životem a smrtí těch sedmi sborů, tedy celé církve. Jsou to ti, kteří zaslechli hlas zvoucí do království Božího. Na to bychom měli pamatovat při spravování sborů i církve.

Na toto vidění Jan odpovídá proskynézí – tedy uznáním majestátu toho, jenž září nad jeho životem. Jan, fascinován viděním a mocí toho, jenž s ním chce vésti dialog, se sklání. *Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.* Kolikrát jsme slyšeli to známé *neboj se* ve chvílích, kdy se pod námi třásla celá země, když nás zaskočil sám Bůh, který se nám zjevil. Kolikrát jsme stáli tváří tvář tomu, že nás někdo drahý opustil, odešel z našeho života. Tváří tvář zániku, lidskému smutku nám ten vzkříšený, který prošel branou smrti, říká: *Neboj se.* Život není jenom datem narození a úmrtí, život má přesah. Nyní již ten *jako syn člověka* nemluví o sborech a jejich životech, mluví o nás, o každém z nás. Ano, ten *první a poslední* stál při nás, když jsme byli vytvářeni v životě své matky a stojí při nás i ve chvílích smrti. Čeká s otevřenou náručí. Otevřel náš hrob, takže naše ohraničenost v tomto čase je vlastně pomíjivá. Pomine díky tomu, který prošel smrtí i svázaností hrobu, aby vyšel jako vítěz nad životem i smrtí, nad zkázou a zánikem, které symbolizuje hrob. Amen.

Večeře Páně